

[Victor Gram.]

ansvar. Jeg finder det derfor uheldigt at pille ved det princip, der i sin tid blev gennemført, fordi udviklingen og erfaringerne efter min opfattelse ikke viser, at det var et forkert princip; vi har på grundlag af dette princip vundet positive resultater, som vi kan bygge videre på, vel at mærke hvis vi forsøger at anvende de hjælpemidler, vi har, og ofrer de penge, som det er muligt at ofre, på den rent pædagogiske tilpasning til trafikken.

Heroverfor står det andet princip, der betyder en masseskiltning, i hvert fald for Københavns vedkommende, hvor trafikken i den grad er uensartet. Det er jo rigtigt, som en af de ærede ordførere udtrykte det, at hvis man kører ad Vesterbrogade eller en anden stærkt befærdet gade i myldretiden, hvad enten det er om morgenen eller om aftenen, så har man ikke tid til andet end at have opmærksomheden henvendt på de cykler, knallerter eller scootere, der hænger — jeg havde nær sagt på hver forskærm. Der bliver hverken tid til at kigge på færdselstavler eller på noget som helst andet. Der er kun én ting, der i myldretiden er afgørende, nemlig færdselsintensiteten. Det er den, der bestemmer farten, ikke noget som helst andet. På andre tidspunkter, hvor de samme strækninger er, havde jeg nær sagt, både menneske- og biltomme, ville det være urimeligt at fastsætte snævre begrænsninger for farten, når der overhovedet ikke er noget, der hverken trafikmæssigt eller på anden måde forhindrer, at man kører med højere hastighed end den begrænsning, der er fastsat ved skiltning.

Ud fra disse synspunkter må jeg personligt anbefale at stemme imod det af justitsministeren og et mindretal stillede ændringsforslag, som tilsigter gennemførelse af generelle hastighedsbestemmelser, som jeg anser for principielt og pædagogisk særdeles uheldige, og jeg vil henstille, at man stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af flertallet, og for de ændringsforslag, der er stillet af justitsministeren og er tiltrådt af hele udvalget.

Lannung: Jeg må finde, at flertallets og mindretallets standpunkter i hovedspørgsmålet om hastighedsbegrænsningen — og

det er alene det, jeg skal beskæftige mig med — efter fremkomsten af den højtærede justitsministers og mindretallets ændringsforslag under nr. 3 i virkeligheden trods alt ligger hinanden meget nær, så nær, at der burde være mulighed for at enes om et rimeligt kompromis, hvad der af mange grunde ville være ønskeligt. Jeg henstiller, og jeg håber, at det ved fælles anstrengelse vil være muligt inden tredje behandling at finde et sådant kompromis eller fællesnævner, eventuelt på linje med det af det ærede medlem hr. A. C. Normann skitserede forslag.

Som stillingen er i dag efter den foreliggende betænkning, må jeg mene, at realiteten i ændringsforslag nr. 3, stillet af den højtærede justitsminister og af mindretallet, kommer det rette nærmest. Jeg siger det udtrykkeligt på denne måde og taler om realiteten i ændringsforslaget, idet jeg finder selve formuleringen af det, man har villet udtrykke, mindre heldig. Den samme realitet kan efter min opfattelse siges på en bedre måde mere stemmende med almindeligt dansk lovsprog, og navnlig således at der ikke fremkommer en slags modsigelse i selve tekstformuleringen. Ændringsforslaget kan f. eks. formuleres således: I tæt bebyggede områder må hastigheden ikke overstige 50 km i timen; dog fastsætter justitsministeren, hvor forholdene begrunder det, en højere eller lavere hastighedsgrænse. . . . og så i øvrigt uforandret.

I forventning om — og i mangel af et kompromis, som jeg først og fremmest håber på — at en bedre formulering af ændringsforslag nr. 3 kan komme til at foreligge til tredje behandling, skal jeg i dag være rede til at stemme for ændringsforslag nr. 3 i dets foreløbige udformning. Jeg henstiller derfor til den højtærede justitsminister og mindretallet, at man i givet fald ændrer formuleringen før tredje behandling på linje med, hvad jeg har skitseret. Mit principale ønske og henstilling er dog som nævnt, at man — flertal, justitsminister og mindretal — i tiden mellem anden og tredje behandling når til en fælles løsning på det omhandlede felt om hastighedsbegrænsning. Det vil jo af indlysende grunde være af stor betydning i en sag som denne at nå til en løsning, hvor stemmerne for og imod ikke kommer til at stå nogenlunde lige,